

מתוך ההצגה "יעמו" של זכריה טובי, סיפור חייה של אשה בדווית

תמונת מצב

מנהלי הפסטיבל מסרבים להתחייב על קו אמנותי מוצהר, מכיוון שהפסטיבל נבנה על סמך ניפוי ההצעות שהוגשו לו. בכל זאת ניכרות מספר מגמות כלליות, הנובעות מאופי המשתתפים, ויכולות להצביע על תמונת מצב של התיאטרון הלא רפרטוארי. לצד קלטיקה ישראלית - כמו "ברקיע השביעי", קומדיה סאטירית נשכחת של יעקב שבתאי, שמביים ישראל גוריון בהשתתפות שחקנים צעירים, או עיבודה של פנינה גרי ל"מנוחה נכונה" של עמוס עוז בכימוי ברוך גיטין - צומח דור של מחזאים נמאים בעלי התייחסות אקטואלית. כך מספקות את התשובה הבימתית לעיסוק הקולנועי העכשווי בנשים פלסטיניות שלוש הפקות. תגית יערי כתבה ומביימת את סיפורן של 5 נשים פלסטיניות ב"עברי", אותה מגלמת דליה שימקו. זכריה טובי מחזיר את סיפור חייה של האשה הברווית לאוהל ברזי מקורי, המשמש את הגיבורה שלו כמוזיאון, המחבר בין העולם המודרני אליו ברהה המעולם המסורתי, ב"נעמי". יוסף אבו ורדה מביים הצגת יחיד המבוססת על שני סיפורים קצרים של אמיל ז'ביני, על אשה ערבייה שסירבה לנטוש את ביתה שבואדי נוסס. לעומת המגמה הכמעט "אתנית" והבלתי אמצעית, מאפיינות חלק מההפקות הקבוצתיות רווקאז במורכבות טכנולוגית, שילובי מולטימדיה ומחשבים.

דני ולמן, קולנוען ותיק, התיק את יצירתו לתיאטרון וביים את פרי עטו, "הניתוח", שישלב מסכי וידיאו במופע פוליטי אבסורדי על מאבק אנשי מדע להחליפת אברי ראש הממשלה של מדינה רמיונית למורת מלחמות. קבוצת בוגרי גיטין ניסן נתיב ואנשי מחשבים, חיברו בין תחומי היצירה - התעניינות שלהם בפליטתו של הפאק מן. ררוך רינצלר כתב על אה ואות המכורים למשחקי וידיאו ונקלעים לתוך המחשב, שמולק נוביק ורינצלר בימו כעזרת אנימציה ממוחשבת ועורים טכנולוגים אחרים שיוצרים אווירה פנטסטית רמיונית עכשווית.

בין ההפקות בעלות הסגנון האישי ייחודי: "איש תלוי על חוט", מאת ד"ר רוני אבירם, בכימוי אלי הוז ובביצוע גרעון זהבי, שני יוצרי שוליים שפועלים במקלט בתל אביב. הקהל מוזמן להתבונן בהתמודדות קיומית של השחקן המתנדר בין היים למוות.

אורי שני, בוגר סמינר הקיבוצים מציג את עבודתו הראשונה "שלי" מאת ג. ק. אוטס, הצגה פמיניסטית על נערה עדינה שנלחמת על זהותה מול משפחה. זהות בלתי פתורה, הפעם מהווית הדתית, מציגה ויקטוריה, שחקנית מבית חרדי, שמסרבת לחשוף את שם משפחתה ב"השבת של תהילה". יחד עם אורלי כנן היא עברה בשנה האחרונה על שירים וטקסטים אישיים, החושפים את התלבטויותיה בין שני העולמות.

מאבק דורות נוסף, הפעם על פי קפקא, מביים אילון תורן ב"גור רין" שתרגם ישראל המארי. מניפולציות ומלחמת חורמה בין מינית ובין דרית בה מנצח הכוח הברוטלי. יוסי הדר כתב ומביים את "מו הכנרת" מפגש לילי בין נערה צעירה לצירי זקן, שחי בחורבה על שפת הכנרת, שבמהלכו מופיע חייל עריק.

עוד במסגרת ההצגות המוזמנות: עיבוד אקטואלי ל"חרכת היועץ" של ס. יזהר בכימוי תמי לוביץ' ובביצוע ברוך רורר - החייל הער לטרנספר שנמשך עד היום. "אין לי כוח" אבוס וקוסטלו מתהפכים בקברים", היא הצגת מערכונים ברוח האבות הרוחניים המזוכיים, שכתבו וביימו דניאל מיטלפונקט ויונתן גודיניקל - שני נערים צעירים שווהי התגשמות חלומם.

בין ההצגות האחרות: "גומה עמק" של בית לסין, מחזה חדש של יהונתן גפן שמביים אלדר זיו - שבר ערכים בו נתקל חבר מושב ותיק. גם תיאטרון הילדים הנוער המתחרש שולח נציג. ב"משפחה במשפחה" שכתבו תלמה אליגון ומיכל ורד, נתקלת משפחה שנערי ביימה.

וכרגיל - יעטרו את הפסטיבל שלל אירועי חוצות, הצגות של בתי הספר למשחק ומופעים מיוחדים שיספקו גם לחובבי האווירה הזרמנות ליהנות מהפסטיבל.

עלמה דותן שני

מתוך ההצגה "אלף נון"

עלמה דותן שני

מתוך ההצגה חרכת היועץ. ברוך דוור, בכימויה של תמי לוביץ'

לעבוד עם קבוצת השחקנים הצעירים של התיאטרון הקאמרי שמנהל מיקי גורביץ.

בגדר הבטחות

אגמון: "אני מאוד מקווה שקבוצות התיאטרון הללו ימשיכו לעבוד בידור לאחר הפסטיבל, גם משום שהן לא קמו בגלל עכו, אלא אנתנו נותנים להם פשוט תנאים לסיים עבודתם. אני מצפה גם לפתיחות מהקהל לגבי ההפקות הללו, שתעורר בחשיפה השלוויונית המסוימת, אשר תגביר את המודעות לפסטיבל".

גם מעיין, שהתנסה בשמונה שנות יצירה ועבודה בעכו, במקביל להתרפקות עקרה על דלתות משרד החינוך האטום, מקווה שהשורה העכשווית העכשווית תקבל גיבוי של שרת החינוך החדשה, שכבר הצהירה על כוונת תמיכה בתיאטרון השוליים הישראלי, המקרטע מחוסר חמצן כלכלי.

בכל זאת הוא מציע לצעירים נלהבים שלא להגזים בציפיות. לאחר שתי זכיות במעט רצופות בפסטיבל עם הפקות מיוחדות, כמו "זכרונות דור שני בעכו" ו"ראביט מאכט פריי" ההצגה העוסקת בשרשי חויית השואה בדוויה הישראלית, שעוררה סערה בעקבות השתתפות הקבוצה בפסטיבל ברליון, המסקנה של מעיין היא שקבוצתו עדיין חסרת משאבים כדי לעבוד על הפקה חדשה. "אני מציע לכל מי שמכריז שהוא קבוצה, שיעבוד לפני שהוא אורש תקציבים ממשרד החינוך. כסף הוא לא המפתח הראשון להגדרת קבוצה, אין ערך מילוני למושג, אלא הקהל צריך להגדיר אותו כזה. לקבוצה שנתמכת מראש, יהיה קשה להיפרס מהממכה. צריך גם לזכור שהפסטיבל לא מתיימר לפתור את בעיות הקבוצות, והן צריכות להתמודד עם צרותיהן, כשם שאנחנו מתמודדים כבר שנים. יש מקום לקבוצות, אבל אם כולם יושבים בתל אביב ומחכים לטלפון גואל - יש להם בעיה".

זה לא מלאכותי לטפח פתאום קבוצות תיאטרון? מעיין: "לא, מפני שמדובר בקבוצות או בהתארגנות שקמו מעצמן, ללא קשר לעכו. הנמאים יורם מרת ונטע פלוצקי עובדים כבר כמה שנים עם גרעון קבוע. אבישי מילשטיין עובד כבר שנתיים עם שחקנים במסגרת של תיאטרון קהילתי ביפר, כרגע, הקבוצות הללו הן בגדר הכטחות. אבל גם אם את מותן תתגשם ותמשיך לעבוד אחרי הפסטיבל, אני אחיה מאושר".